

Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι συνέτρεξε εκ πρώτης όψεως παράβαση του δικαίου του ανταγωνισμού και ότι η αδράνεια που επέδειξε η Επιτροπή επί μη εύλογο χρονικό διάστημα, από 9 έως 21 μήνες, αναλόγως του αντικειμένου της καταγγελίας, αφότου παρέλαβε το έγγραφο, συνιστά παράλειψη ενέργειας υπό την έννοια του άρθρου 232 ΕΚ.

- (¹) Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου 93 της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ L 83, σ. 1).
- (²) Κανονισμός (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 και 82 της Συνθήκης (Κείμενο που παρουσιάζει ενδιαφέρον για τον ΕΟΧ) (ΕΕ L 1, σ. 1).
- (³) Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 773/2004 της Επιτροπής, της 7ης Απριλίου 2004, σχετικά με τη διεξαγωγή από την Επιτροπή των διαδικασιών δυνάμει των άρθρων 81 και 82 της Συνθήκης ΕΚ (Κείμενο που παρουσιάζει ενδιαφέρον για τον ΕΟΧ) (ΕΕ L 123, σ. 18).

Προσφυγή της 5ης Δεκεμβρίου 2007 — Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση T-444/07)

(2008/C 37/45)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγων: Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise (CPEM) (Μασσαλία, Γαλλία) (εκπρόσωπος: C. Bonnefoi, δικηγόρος)

Καθής: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα του προσφεύγοντος

Το προσφεύγον ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση C(2007) 4645 της Επιτροπής, της 4ης Οκτωβρίου 2007, με την οποία διεκόπη η συνδρομή την οποία χορηγούσε το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο για τη χρηματοδότηση επιδοτήσεως ΕΚΤ στη Γαλλία (CPEM) βάσει της αποφάσεως C(1999) 2645 της 17ης Αυγούστου 1999·
- να αναγνωρίσει ότι το προσφεύγον δικαιούται αποζημιώσεως λόγω προσβολής της φήμης οργανισμού ο οποίος επιτελεί έργο δημοσίου συμφέροντος (αποζημίωση το ποσό της οποίας υπολογίζεται σε 100 000 ευρώ)·
- να αναγνωρίσει ότι οι εργαζόμενοι του CPEM δικαιούνται ατομικά συμβολικής αποζημιώσεως ύψους ενός ευρώ λόγω διαταράξεως της εργασιακής ηρεμίας τους (απειλή ως προς το μέλλον της επιχειρήσεως όπου εργάζονται και, επομένως, απειλή κατά της απασχολήσεως τους καθόσον η καταβολή του ενός εκατομμυρίου ευρώ ισοδυναμεί με παύση λειτουργίας του CPEM και της MSD)·

— να υποχρεώσει την καθής να καταβάλει στο προσφεύγον αποζημίωση για τα έξοδα δικηγόρου και νομικής συμπαράστασεως που κατέστησαν αναγκαία και για τα οποία μπορούν να προσκομισθούν δικαιολογητικά.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Με την υπό κρίση προσφυγή, το προσφεύγον ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως C(2007) 4645 της Επιτροπής, της 4ης Οκτωβρίου 2007, με την οποία διεκόπη, κατόπιν της εκδόσεως της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF), η συνδρομή την οποία χορηγούσε το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο (¹) για τη χρηματοδότηση, με τη μορφή συνολικής επιδοτήσεως, ενός πιλοτικού προγράμματος του οποίου την υλοποίηση είχε αναλάβει το προσφεύγον.

Προς στήριξη της προσφυγής της, το προσφεύγον προβάλλει δύο ομάδες λόγων ακυρώσεως, η πρώτη των οποίων αφορά τον τρόπο με τον οποίο η OLAF διεξήγαγε την έρευνα η οποία οδήγησε στην έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως και αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας· οι λοιποί λόγοι ακυρώσεως αφορούν την ουσία της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Αφενός, το προσφεύγον ισχυρίζεται ότι ο τρόπος διεξαγωγής της έρευνας της OLAF είχε ως συνέπεια την παραβίαση πλειόνων αρχών του κοινοτικού δικαίου και της αρχής της νηφάλιας και αμερόληπτης έρευνας, όπως του τεκμηρίου αθωότητας και του δικαιώματος να καθίσταται γνωστό το αληθές και ακριβές περιεχόμενο των κατηγοριών που περιέχονται στις καταγγελίες εξαιτίας των οποίων κινήθηκε η διαδικασία. Υποστηρίζει επίσης ότι η OLAF υπέπεσε σε σύγχυση μεταξύ των διαδικασιών που προβλέπει ο κανονισμός 2185/96 (²) και των σχετικών με τις έρευνες διαδικασιών του κανονισμού 2988/95 (³). Αφετέρου, το προσφεύγον προσάπτει στην OLAF ότι στήριξε τα σε βάρος του συμπεράσματα σε διάφορες διαρκώς τροποποιούμενες εκδόσεις του «Οδηγού του υποψηφίου».

Επί της ουσίας, το προσφεύγον προσάπτει στην Επιτροπή ότι στήριξε την απόφασή της στα συμπεράσματα της εκδόσεως της OLAF, η οποία υπέπεσε σε σοβαρή παρανόηση των εννοιών του γαλλικού δικαίου περί «μη κερδοσκοπικού οργανισμού» και «διαθέσεως». Επίσης, ισχυρίζεται ότι η OLAF αντέταξε στο προσφεύγον την υπεροχή ενός «Οδηγού του υποψηφίου» έναντι κοινοτικού κανονισμού. Το προσφεύγον υποστηρίζει επίσης ότι η Επιτροπή ήταν ενήμερη και είχε μάλιστα εγκρίνει τις ενέργειες οι οποίες προσάπτονται στο προσφεύγον από την OLAF και την προσβαλλόμενη απόφαση. Τέλος, το προσφεύγον προβάλλει λόγο ακυρώσεως που αντλείται από το ότι δεν είχε εφαρμογή και δεν ήταν δυνατό να της ανταποκριθεί ο κανονισμός του κανονισμού 1605/2002 (⁴), στον οποίο στηρίχθηκε, κατά το προσφεύγον, μέρος της συλλογιστικής της OLAF και της προσβαλλομένης αποφάσεως.

(¹) Απόφαση C(1999) 2645 της Επιτροπής, της 17ης Αυγούστου 1999, η οποία τροποποιήθηκε με την απόφαση C(2001) 2144 της 18ης Σεπτεμβρίου 2001.

(²) Κανονισμός (Ευρατόμ, ΕΚ) 2185/96 του Συμβουλίου, της 11ης Νοεμβρίου 1996, σχετικά με τους ελέγχους και εξακριβώσεις που διεξάγει επιτοπίως η Επιτροπή με σκοπό την προστασία των οικονομικών συμφερόντων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων από απάτες και λοιπές παρατυπίες (ΕΕ L 292, σ. 2).

(³) Κανονισμός (ΕΚ, Ευρατόμ) 2988/95 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1995, σχετικά με την προστασία των οικονομικών συμφερόντων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 312, σ. 1).

(⁴) Κανονισμός (ΕΚ, Ευρατόμ) 1605/2002 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 2002, για τη θέσπιση του δημοσιονομικού κανονισμού που εφαρμόζεται στον γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 248, σ. 1).